

zijde. Ook ik zweeg en luisterde. Ik kon er maar brokken van opvangen.

... „Verbeeld je.... als een tijger met geopenden muil.... een stuk rood, rauw vleesch.... dat hij verslindt, verteert tot eene walgelijke massa.... dat hij uit....”

De stem van neef Brandt daalde zoo laag, dat ik hem niet verstaan kon. Maar ik wist, waar de heeren het over hadden, en ik zegende het toeval, dat Betsy belette de rest te verstaan.

— „Waar hebben ze 't nu over?” — vroeg ze me.

— „Over eene critiek in *de(n) Nieuwe(n) Gids!* Die heeren hebben geen ander discours. Zooeven vond ik je in druk gesprek over dat knap stuk van Jo van Sloten in het *Weekblad* van den *Amsterdammer*. Altijd dezelfde drukte, dezelfde borrelpraat! De heeren denken misschien, dat er niet hard genoeg geschreeuwd wordt, en dat men hun wanhopig kliekje niet genoeg opmerkt. Zij hebben gelijk. Ze staan buiten de letterkunde, en willen er den baas in spelen. Ik denk om een woord van Baudelaire: „C'est le vent de l'imbécillité qui passe sur nos fronts!”

Betsy keek me met hare betooverende donkere oogen heel ernstig aan, en zei:

— „Kom, neef! je zoudt me wat van Paul Verlaine vertellen!”

— „Juist, Betsy! Verlaine is een dichter, die, trots de grilligste luimen en zonderlingste buitensporigheden in taal, metrum en gedachte, ten slotte een dichter blijft. Daarenboven heeft hij de ongemeene extase van een Augustinus — hij is bekeerd na een leven van purperen zonden. Hij roept in de benauwdheid zijns harten om de genade Gods, en strekt de handen naar de zondeloze Jonkvrouw des Hemels.... Luister! Een gedicht aan J. K. Huysmans opgedragen.... Ik kies maar eenige regels op den tast:

«Simplement, comme on verse un parfum sur une flamme
Et comme un soldat répand son sang pour la patrie,
Je voudrais pouvoir mettre mon cœur avec mon âme
Dans un beau cantique à la Sainte Vierge Marie.

Mais je suis, hélas! un pauvre pécheur trop indigne

Il faut un cœur pur comme l'eau qui jaillit des roches.

Il faut tout cela pour oser dire vos louanges,
O vous Vierge Mère, ô vous Marie Immaculée,
Vous blanche à travers les battements d'ailes des anges,
Qui posez vos pieds sur notre terre consolée.»

— „Dat klinkt als een Marialied uit de dertiende eeuw. En wat een zonderlinge maat.”

— „Ja, in dit laatste opzicht probeert Verlaine zich tegenover een vroeger geslacht van dichters te stellen. Zijne regels van dertien lettergrepen, zijne sleepende rijmen, of hij Dante had willen evenaren! — dit alles rangschikt hem onder de voorloopers van die Instrumentisten en Symbolisten, die nooit in zijne schaduw zullen kunnen staan. Deze metrische zonderlingheden beletten evenwel niet, dat hij vlekkeloos mooie sonetten schrijft — b.v. als hulde aan Victor Hugo. Een goed apostel van de allernieuwste leer zou zich niet verwaardigen Victor Hugo te noemen, maar Verlaine heeft den moed en de eerlijkheid zijne waardeering voor den grooten dichter aldus uit te spreken: